

Van: veiligthuis@samenveilig.nl
Verzonden: vrijdag 10 augustus 2018 13:25
Aan: veiligthuis@samenveilig.nl; info PU
Onderwerp: Aansprakelijkstelling verzaking zorgplicht jeugdzorg met schadeclaim 3 miljoen euro

Deze mail zal gevolgd worden door aangetekend schrijven met identieke inhoud.

T.A.V., de provincie Utrecht, gedeputeerde staten, provinciale staten, "Veilig Thuis Midden-Nederland",

als historische rechtsopvolger Jeugdzorg Provincie Utrecht 1987-2003, na afwijzing aansprakelijkheid door Gemeente [naam] na onderzoek van hun verzekeraar Achmea, omdat de provincie verantwoordelijk was over de periode 1987-2003 en afgewezen door Jeugdzorg Nederland wegens geen organisatorische aansprakelijkheid.

Ik stel U hierbij verantwoordelijk en aansprakelijk voor de schade ontstaan uit de verzaking van de zorgplicht resulterend in de dood van mijn zusje, [naam], [naam] en mijn moeder [naam] resulterend in een grove nalatigheid van de zorgplicht naar mij toe [naam] 17 [naam] 2003, waaruit deze schade ontstaan is.

Inmiddels ben ik 35 jaar, maar ik kom kort gezegd uit een probleemgezin, maar zagezegd ik was niet het probleemkind. Dit was mijn zusje. Godzijdank heb ik nooit direct met Jeugdzorg te maken gehad, dit waren mijn moeder en zusje, en deze zijn nu beiden, de eerste indirect en de tweede direct door Jeugdzorg dood. Ik leef nog...

Mijn verhaal is lang, heel lang. Daarom heb ik een zwaar gecondenseerde versie voor U gemaakt. Het begint al eind jaren 80, nadat mijn ouders gescheiden waren en mijn zusje voor het eerst voor gedragsproblematiek onderzocht werd op haar 4de. Toen is al vastgesteld dat er "iets" met haar mis was. Het is alleen NOOIT opgelost (ik zet mijn geld op borderline), verre van dat, het ging van kwaad tot erger, met als gevolg dat mijn zusje vanaf haar 14de niet meer gewerkt of geleerd had. Jeugdzorg weigerde ook met daadkracht op te treden en mijn moeder, die het overduidelijk gewoon niet aan kon, bot gezegd uit de ouderlijke macht te zetten. Het gevolg, mijn zusje werd uiteindelijk 18 en was uit de greep van Jeugdzorg. Mijn moeder was ook niet meer in staat een vuist te maken en heeft zich de 10 jaar daarna, totaal gelaten, laten terroriseren door mijn zusje. Mijn moeders gezondheid holde hierdoor achteruit. Longkanker, Baarmoederhalskanker en een gebroken heup in zeer korte tijd achter elkaar. Terwijl mijn moeder in het ziekenhuis lag voor haar heup, is mijn zusje letterlijk in haar eigen uitwerpselen overleden, helemaal alleen in huis in haar eigen bed. Voor uw informatie, mijn zusje heeft nooit het ouderlijk huis verlaten. Mijn moeder kreeg haar maar niet te pakken en toen ze na 3 dagen de politie naar haar huis stuurde vonden ze mijn zusje dood. Zelfmoord was het niet, maar autopsie is er niet gepleegd. Er was namelijk lichamelijk ook een hoop mis met mijn zusje en ze was verslaafd aan diverse medicijnen, wat ik van mijn moeder begreep en zelf ook nog in huis heb meegemaakt. Autopsie zou geen nut hebben gehad, behalve puur voor onderzoekers. Mijn moeder wilde niets bevestigd zien en ik zag niet de noodzaak om tegen mijn moeder wil in te gaan. Zeker omdat wij voor het eerst sinds ruim 10 jaar een "normaal gesprek" konden voeren, omdat "het probleem" was weggefallen, mijn zusje. En zoals ik aangaf, ik wist ook wel dat inmiddels medicijnverslaafde was en meerdere kwaaltjes had, dat was ook al zo toen ik nog

thuis woonde. Daarvoor liep ze ziekenhuis in, ziekenhuis uit, ivm "migraine", dus totaal verschoten van medisch toezicht was ze niet. Of zij nou echt een probleem had, of ze dit voor haar verslaving deed, geen idee. Het feit blijft dat mijn zusje nooit de juiste hulp kreeg, eerder van de regen in de drup. Een aan een sluiting van volwassenen, artsen en behandelaars die allemaal gefaald hebben... Een kleine 2 jaar hierna is mijn moeder overleden, aan de veelvoud van ziektes die zij onder de leden had en had gehad. Ik heb nog geprobeerd iets van de band te repareren, maar ik zag al snel dat mijn moeder in een andere realiteit leefde dan de mijne. Problemen van het verleden waren ook niet echt meer bespreekbaar, omdat door de jarenlange terrorisme van mijn zusje, zelfs ondanks ze er niet meer was, mijn moeder niet durfde te praten. "Over de doden niet dan goeds" was wat ze zei. Om haar, haar rust te gunnen, het daarbij gelaten...

En mijn plaats in verhaal? Ik ben "het normale kind", die er nog wat van geprobeerd heeft te maken. Ik ben op mijn 21ste gillend weggerend uit de hel die het bij mij thuis was. Alleen is dat "er nog wat van proberen te maken" niet gelukt, de achterstand vanuit huis was te groot. Ik heb geen schijn van kans gehad, met alle conflicten en problemen. Ook ondanks ik weg was, probeerde mijn moeder op allerlei manieren toch mij te blijven betrekken bij de problemen. Dit nog los van de geestelijke problemen, die 21 jaar wonen met een totaal (dit is mijn mening, niet officieel) losgeslagen borderliner en een moeder die het niet aankan, en daardoor het negatieve gedrag van mijn zusje toestond uit de wanhoop die het met zich meebrengt. Ik ben zo ongelofelijk blij dat ik nooit verslaafd ben geraakt aan alcohol of harddrugs, gezien mijn jeugd. U kan zich denk ik wel enigszins voorstellen dat door het leven in een huis met ruzie, van een havo/vwo advies nooit iets terechtgekomen is? In de jaren daarna ook de achterstand nooit meer kunnen inhalen, mede door schulden die door mijn moeder op mij waren geparkeerd en een leven wat in het teken stond van uit het zicht blijven van mijn beiden ouders, om een rustiger leven te kunnen leiden. Mijn ouders waren er namelijk beiden niet vies van om kennissen bij instanties te vragen om mijn adres op te zoeken. Desondanks had mijn moeder een hoop van haar geldproblemen, bij mijn familie, mij de schuld van gegeven, dus daar hoefde ik ook niet meer voor hulp aan te kloppen. Dit wilde ik ook niet, want dit zou indirect meer problemen voor mijn moeder opleveren die het toch al niet aankan, en haar problemen waren al groot zat. In die tijd redde ik mij toch wel en de typische gedachte van een kind die uit zo'n situatie komt, die wilt toch zijn moeder niet extra belasten. Mijn vlucht . . . : uit leidde mij langs de Gemeente Hilversum, Gemeente Bussum, Versa welzijn, Jellinek, maar nergens kon/kan ik gehoor vinden voor hulp. Niemand kan ook maar geloven, de absolute ellende waar U mij ingebracht heeft, men denkt dat ik gek ben. Totdat iemand de moeite neemt om inzicht te krijgen in mijn situatie en jeugd, dan kan men alleen "Waarom?" en "Hoe kan dit in godsnaam?" verkondigen, waar ik ze als kind in dit hele verhaal ook het antwoord op schuldig moet blijven... Mijn geluk zijn een aantal oude vrienden en hun ouders, die mijn verhaal willen bevestigen

En waarom kom ik nu bij U? Ik ben na het overlijden van mijn moeder, op een andere manier op de hele situatie kunnen gaan terugkijken. Het boek heeft namelijk (voorlopig) een einde, er komen in ieder geval geen hoofdstukken bij waar mijn moeder en zusje nog in leven zijn. Terugkijkend ben ik tot de conclusie gekomen, dat als er iemand iets te verwijten valt, dit jeugdzorg/de staat is. Niet mijn zusje, want die is patiënt, niet mijn moeder, want die heeft al toen mijn zusje 4 jaar was aan de bel getrokken, niet mijn vader want die zag destijds al dat hij het aflegde tegen mijn moeders mening over mijn zusjes opvoeding en ook niet de

huisarts die altijd het maximale geprobeerd heeft, maar weinig kon omdat mijn zusje eigenlijk al vanaf haar 4de (voor deze huisarts de praktijk overnam) in jeugdhulpverlening en onder uw hoede zat. Het enige wat ik de huisarts verwijt is dat ze nooit specifiek naar mijn situatie gekeken heeft, maar dat reken ik leerkrachten ed. veel zwaarder zijn.

Jeugdzorg en zijn voorgangers hebben 14 jaar continu en structureel bij ons thuis rondgelopen en totaal gefaald. Ik heb een gezinsvoogd voorbij zien komen, kinderpsychologen, het RIAG, de GGD, mijn zusje heeft nota bene in de Argonaut in Amsterdam gezeten, een van de zwaarste instellingen in der tijd. Bij die laatste kreeg ze nota bene het advies opgenomen te worden, maar op een of andere manier durfde jeugdzorg niet door te zetten. En ook al werkten mijn moeder en zusje tegen, wanneer is het genoeg? -Ooit gehoord van doortastendheid??-- We waren toen al jaren bezig en IK was er namelijk ook nog, maar wie keek er nou eens een keer naar mij om? Het niet opnemen was letterlijk het doodvonnis van mijn zusje en is de geestelijke gezondheidszorg haar uit het zicht kwijt geraakt. Dat het een doodvonnis was, daarvan waren mijn vader en ik toen al van mening. Jullie hebben mijn zusje en moeder vermoord. Het is de laatste keer geweest dat mijn vader zich met mijn moeder en zusje bemoeit heeft. Mijn zusje had mijn moeder door manipulatie en structurele geestelijk terrorisme zo murw, dat het laatste wat mijn moeder zou doen, naar mijn vader luisteren was. Terwijl deze man, tot zijn 2de scheiding wel een ruim 2x zolang relatie achter de rug had, met 2 kinderen waarop hij wel invloed kreeg en goed terecht zijn gekomen. Mijn moeder was alleen vanaf dag 1 na de scheiding altijd negatief over mijn vader geweest bij instanties en daardoor nam mijn vader de instanties en de instanties mijn vader niet serieus.

Mijn persoonlijke situatie is inmiddels, dat ik direct en indirect arbeidsongeschikt ben geworden door deze hele situatie. Ik heb namelijk 8 jaar terug al moeten stoppen met mijn laatste baan, omdat ik gewoon de geestelijke druk van werk in het algemeen niet aan kan. Dit gebeurde na het overlijden van mijn grootvader. Ik durf ook van zijn levensdagen niet naar een psycholoog, want nou ja, kijkt U maar naar mijn zusje voor mijn ervaringen uit het verleden... Ik neem geen Nederlandse psycholoog meer serieus... Praatgroepjes werken voor mij ook niet. Ik raak mijn ei niet kwijt en de problemen van andere mensen, brengen alleen andere geesten uit mijn verleden boven. Ik probeer er al 8 jaar wat van te maken, maar na het overlijden van mijn moeder en zusje, door de rust ingezien, dat het gewoon niet mijn schuld is, een gevoel wat mijn familie en de overheid mij altijd gegeven hebben. Ik blijf van de kaart, ondanks dat de problemen uit het verleden er niet meer zijn, door het totale verzaken van de zorgplicht door de Nederlandse staat in het verleden.

Ik ben na mijn ontslag een jaartje bij mijn vader ingetrokken, om geestelijk mezelf op een rijtje te zetten. Mijn vader was vroeger ook veel afwezig en heeft dingen voor mij in een perspectief kunnen zetten, zoals ik het nog niet bekeek. Het was ook nodig, want mijn vader en ik hebben nooit echt een band gehad. Hij heeft me een hoop kunnen vertellen vanuit zijn perspectief, maar helaas heeft het voor onze onderlinge band weinig gedaan. Hij was na dat jaar weer de kansloze, afwezige vader geworden die hij altijd was en spreek hem al jaren niet meer. De vos verliest namelijk wel zijn haren maar niet zijn streken en probeerde mij geld af te troggelen voor een of ander raar idee van hem.

Maar alle rationalisatie met mijn vader ten spijt, een feit blijft dat ik tot op het bot

getraumatiseerd ben, tot flashbacks aan toe. Inzichten veranderen daar niets aan, het bevestigd eerder wat ik al vermoede van wat er allemaal speelde. En soms, soms is de bevestiging van een vermoede even traumatisch als het letterlijk meemaken. Beviende soldaten, die in oorlogssituaties hebben gezeten, zeggen voor 100% zeker te weten dat ik een posttraumatisch stresssyndroom heb. Maar gelukkig ben ik niet suïcidaal, harddrugs of alcohol verslaafd, doodongelukkig of een gevaar voor andere mensen. Nou ja dat laatste is niet helemaal waar, ik ben zwaar "allergisch" voor ambtenaren en psychologen. Niet dat ik tot geweld over ga, maar ik laat wel ongenueanceerd weten dat ik hun verantwoordelijk acht voor de dood van mijn moeder.

Ik heb namelijk wel het geluk gehad 7 jaar terug mijn vriendin tegen te komen en omdat zij uit zo'n ongelofelijk burgerlijk gezin komt, geloof ik enigszins weer in een "normaal" leven. Tevens hebben mijn schoonouders rekeningen opgepakt, die zij eigenlijk niet zouden moeten hoeven oppakken...

De afgelopen jaren heb ik samen met mijn vriendin mijn leven wel weer proberen op te pakken, maar ik kan niet meer en inmiddels geef ik het op. Ik merk namelijk dat ik stress gewoon niet meer aan kan. Ik kan me ook niet lang genoeg concentreren. Hierdoor is herscholen ook geen optie. Dankzij Jeugdzorg heb ik ook alleen maar een MAVO. Mijn hele carrière was gebouwd op mijn IT skills die ik in de praktijk leerde en op extreem veel uren maken. Ik heb namelijk ook nog eens dezelfde erfelijke huidziekte als mijn moeder en haar vader, hierdoor krijg ik enorme abcessen op wrijvingsplekken, die mij duidelijk versterkt worden door stress en de frustratie. Nog al een contradictus interminé, de puisten worden versterkt door de stress en ik ben inmiddels tot op het bot gefrustreerd door het gebrek aan rechtvaardigheid, wat weer de ziekte zelf goed in stand houdt. Voor deze huidziekte zit ik nu in arbeidsongeschiktheidstraject, omdat ik gelukkig hiervoor geen psychologen hoeft te zien. Iets wat ik voor mijn geestelijke gesteldheid gewoon ronduit niet durf, ik blijf zover van een psycholoog als mogelijk, zeker in Nederland.

Ik verwijt inmiddels Jeugdzorg, dat zij hun zorgplicht in dit specifieke geval naar mij verzaakt hebben, door

a: nooit naar MIJN levensomstandigheden te kijken, alleen die van mijn moeder en zusje. Ik bestond gewoon niet in de hele vergelijking bij jeugdzorg en was kennelijk irrelevant. Ik heb in 14 jaar letterlijk 1 gesprek gehad, met een behandelend team van mijn zusje, omdat zij mij onderdeel van het probleem wilde maken. Dit stonden mijn vader, als wel de vader en moeder van mijn moeder zelf, NIET toe. Voor hun was duidelijk dat er vooral aan 1 iemand moest worden gewerkt, mijn zusje en daar ben ik hun zeer dankbaar voor als ik terugkijk.

b: dat Jeugdzorg hun zorgplicht naar mijn zusje en mijn moeder verzaakt te hebben en ik slachtoffer werd van de ontstane situatie.

Dit heeft voor mij als gevolg gehad een jeugd, waardoor ik volledig getraumatiseerd ben en door die zelfde totaal op mijn zusje gerichte jeugdzorg, een verpeste carrière en trauma voor mij. Ik durf zelfs te zeggen, dat als ik betere kansen had gehad op school door jeugdzorg en een rustiger huishouden, ik a: hoger opgeleid was en daardoor makkelijker een minder belastende baan had kunnen vinden/cq meer mogelijkheden waardoor er makkelijker een aangepaste baan te vinden zou zijn geweest. Dit in verband met mijn huidziekte En b: zelfs

als ik dan nog volledig arbeidsongeschikt word verklaard voor mijn huidziekte, een hogere WAO zou hebben gehad, ivm een hogere opleiding, betere baan, is een hoger salaris. Mijn loopbaan zou totaal anders geweest en ik zou een stuk serieuzer zijn genomen door financiers, werkgevers, etc.

c: het totale falen van de Jeugdzorg leef ik dagelijks met de trauma's en herinneringen van de hel die vroeger mijn huis was. En desondanks ben ik op mijn vriendin na, toch helemaal alleen. Als ik ga trouwen met mijn vriendin, zit er voor mij niemand... Iedereen is dood, of door de acties van mijn moeder van mij vervreemd.

Ik vind dat jeugdzorg schuld heeft aan de dood van mijn zusje en verantwoordelijk is voor dat ik bewijsbaar tot mijn 21ste in een huishouden vol geestelijke mishandeling geleefd heb, wat mijn kansen in het leven zwaar beperkt heeft. Misschien zelfs niet Jeugdzorg alleen, maar misschien ook nog wel de gemeente waar wij mijn hele jeugd gewoond hebben, die (gemeentelijke of provinciale) instanties die allemaal bij ons de revue hebben gepasseerd, en als laatste een zeer nalatige kinderpsycholoog, die jarenlang mijn zusje behandeld heeft, in de periode dat ingrijpen het meeste invloed zou hebben gehad. Bij deze vrouw altijd mijn twijfels gehad, jarenlang geld gevangen en toen mijn zusje "te lastig" werd, is eigenlijk de weg naar "het einde" ingezet. Maar nul overzicht door jeugdzorg. Jeugdzorg was er altijd al wel op de achtergrond, maar toen begon de ellende echt en deze vrouw zat ondertussen en enkele tienduizenden euro's rijker in een witte villa, zonder jarenlang mijn zusje echt behandeld te hebben. Mijn zusje is namelijk in al die jaren bij haar, niet vooruit gegaan. Jeugdzorg niet, de gemeente niet, niemand die het oppikte. En ik? Naar mij werd niet geluisterd en werd verder getraumatiseerd.

Als U mij vraagt, wat ik wil/verwacht, heb ik daar lang over nagedacht, want ik wil niet onredelijk overkomen, maar ik bedank voor "uw hulp". De laatste keer dat U hielp zijn mijn zusje en moeder overleden en mij heeft U 30 jaar totaal aan mijn lot overgelaten. Beetje mosterd na de maaltijd en niet geloofwaardig. Ik verkies compensatie door middel van een geldelijke vergoeding, uw excuses heeft geen waarde voor mij zonder schuldbekenenis. Ook verwijt ik niet alleen de staat, provincie, gemeente, jeugdzorg en de behandelaars iets, maar eigenlijk ook al die leraren die het maar hebben laten gebeuren, of de ouders van vrienden die echt wel gezien hebben of zelfs wisten van dat dingen thuis niet goed zaten. Door iedere volwassenen in mijn jeugd ben ik in de steek gelaten. De maatschappij in zijn geheel, heeft zijn zorgplicht aan mij verzaakt. Het lijkt mij dan ook meer dan terecht dat de staat mij compenseert voor het falen van de hele maatschappij van Nederland. Een kans op een normaal leven bestaat niet meer.

Ik heb namelijk nooit een eerlijke kans gehad, terwijl jeugdzorg 14 jaar, laat dat even op U inwerken, 14 jaar van mijn 6de af de kans gehad had om iets te doen. Als was het maar eens in de 3 maanden "hoe is het?". Maar ze deden niets, absoluut, totaal, helemaal niets. Laat dat ook even goed inzinken. Mijn zusje zat jarenlang iedere 14 dagen bij de psycholoog, evaluaties thuis en nooit werd ik eens in een comfortabele, veilige situatie gebracht om gewoon eens te vragen "Hoe is het leven in dit huis?". Hulp wat werd aangeboden, was altijd direct gelieerd aan de hulpverlening van mijn zusje en stond ook meer in het teken, van "Hoe ik haar zou kunnen helpen" en dat hebben mijn grootouders en vader, altijd bewust voorkomen, om mij nog iets van een normale jeugd te geven. Ik was ook op een verpeste

schoolcarrière na, geen probleemkind. Ik viel leraren ook niet lastig, ik was er gewoon niet (spijbelen, om ergens op de dag een beetje tijd te hebben om bij te komen van de stress thuis), met als gevolg blijven zitten en afzakken van niveau. Oud leraren zullen tot op de dag van vandaag getuigen dan ik 0 gedragsproblematiek had, sterker ik was al jong eloquent en altijd zeer beleefd. Zelfs 280 keer spijbelen was niet genoeg om bij de school en jeugdzorg een lampje te laten branden... Er zijn zoveel kansen geweest, maar U heeft 14 jaar structureel gefaald.

Ik voel mij ook structureel buitenspel gezet door de Staat. Los van de 21 jaar in mijn huis, heb ik toen ik op mij zelf woonde, meerdere malen aan de bel getrokken bij sociale diensten, GGD etc. Maar de hulp die ik kreeg was in schril contrast tot mijn zusje en moeder, ondanks dat het bij hun tot niets leidden, ik kreeg niets. Ik werd niet serieus genomen, of de zaak werd niet objectief bekeken. Is het omdat ik blank, blond ben en een Gooische R heb? Wat nog erger was, dat de instanties mijn moeder wilde betrekken bij mijn behandeling, maar na dat mijn moeder hierop negatief antwoordde, mij ook weer aan mijn lot overlieten. Dus alsof de verzaking van de zorgplicht van de staat/gemeente nog niet genoeg was, kreeg ik toen ik eenmaal volwassen en zelfstandig was, nog steeds 0 te horen. Het leek wel of geen enkele gemeente hun handen eraan wilde branden. In der tijd was ik ook niet helemaal op de hoogte van de rechten en toen was ik ook al, veel en vaak bezig met mijn zusje en moeder in mijn hoofd en was al aardig belastend. Dus iedere keer als ik weer een beetje opgekrabbeld was, nooit verder gegaan met hulp "eisen". Hierdoor ook totaal geen vertrouwen meer in de Nederlandse Staat en zijn mogelijkheden om mij te kunnen helpen, behalve van de regen in de drup.

Het beleid van de provincie heeft gewoon over 14 jaar zwaar gefaald. Aanbesteding op aanbesteding, reorganisatie, naar reorganisatie en dan ook nog eens in een kleine gemeente wonen, met geen expertise. Deze moest altijd extern worden gezocht. De provincie heeft gefaald in zijn zorgplicht adequate zorg te verlenen en te veel op geld ipv van kwaliteit gelet. U heeft aantoonbaar onvoldoende aandacht gehad voor kwetsbare mensen in kleine gemeentes in uw provincie. Als wij in een stad hadden gewoond, hadden mijn zusje en moeder een kans gehad, in 't land waren ze bijzonder. Ook omdat er dus steeds naar zorg gezocht moest worden. Ik ken mensen in vergelijkbare situatie in grotere plaatsen en bij niemand is het zo ge-escaleert als bij ons thuis. Dus het spijt mij, dat U zo hard gefaald heeft, dat ik het angst zweet krijg zodra iemand zich identificeert als een ambtenaar.

Helaas neemt alleen de frustratie niet af. In mijn 10 jaar strijd voor erkenning en compensatie ben ik zo vaak afgepoeierd door ambtenaren, dat ik niet kan uitsluiten dat er een fase gaat komen dat ik tot agressie over ga. Niets menselijks is ook mij vreemd en na 30 jaar verlozing, 10 jaar strijden voor erkenning en compensatie, ook ik zal vast ergens een keer mijn grens hebben. En dan verander ik in echt een verbitterde ambtenarenhater en als U mijn verhaal kent... Kunt U mij dat verwijten? Ik geloof echt wel dat mensen me proberen te helpen, maar je best doen is er niet bij. Als me nog 1 keer op een pedant toontje door een iemand word verteld wat er in een boekje staat, ben ik echt bang dat mijn stoppen doorslaan... Een mens kan namelijk maar zoveel hebben. En het is niet onredelijk dat ik een hele beroepsgroep verwijt voor wat mij overkomen is... 14 jaar thuis en dan nog 10 jaar op eigen kracht ook totaal niet serieus genomen worden, hoeveel ambtenaren denkt U dat dat revue hebben gepasseerd? Dat is ook deels het probleem. Aanbestedingen, reorganisaties,

nieuwe contactpersonen... U wilt niet weten hoe vaak ik met pijn en moeite geprobeerd heb om hulp te vragen en dan zit er opeens een nieuw persoon voor je, die niet eens het dossier gelezen heeft en of je nog even opnieuw je verhaal wilt vertellen. WHAT THE FUCK, ik begrijp dat de ambtenaar de tijd tot de middagpauze wilt volmaken, maar gezellig verhaaltje vertellen... Als je alleen al het dossier gelezen zou hebben... Ik ben er zo klaar mee en zeker met iedere zoveel tijd ambtenaren entertainen voor herevaluatie, herkeuringen etc... Dat is het gene wat me nou echt tegenwoordig nog traumatiseert, het er altijd maar over moeten praten en dat dezelfde (excuses voor mijn beste Frans) dezelfde (goed bedoelde) kut reacties, die ik al 100x gehoord heb en niets mee kan...

Ik wil dus gewoon mijn schadevergoeding, dan heb ik weer wat kansen en dan probeer ik het zelf wel te redden. No way dat ik mij door een ambtenaar OOIIT nog ga laten vertellen wat ik moet doen. Want mijn ervaring is, dat het enige waarin het resulteert, falen en overlijdensgevallen is...

Ik durf dus zelfs inmiddels van omgekeerde discriminatie te spreken, want omdat ik blond ben, blauwe ogen heb en goed kan praten, LIJKT er niet zoveel aan de hand. Ik probeer ook niet teveel te verzinken in negatieve gevoelens en gedachtes. Plus dat ik nooit ondersteund ben door jeugdzorg, ben ik tot mijn 25ste totaal verknijpt geweest. Ik dacht dat dingen mijn schuld waren, plus dat mij van kleins af aan was geleerd te liegen om te laten blijken dat dingen thuis niet zo slecht waren als dat ze leken. Maar desondanks ben ik door mensen tussen de regels door wel te lezen, het is ook niet alsof ik niets zei, maar wat ik zei; NOOIT in een veilige comfortabel positie gebracht. De momenten dat ik bij de overheid (veelal gemeente Hilversum) zat voor hulp was ik al weer over de kling, omdat ik kom omdat problemen waren, zosnel vraag ik ook niet om hulp. Kan U nagaan hoe het voelt als mensen dan zeggen "Nou meneer dan moet U gewoon blijven werken en naar de psycholoog." Verslagen onderweg naar huis, dacht ik dan bij mezelf, van "welk gedeelte van ik kan het niet meer aan en ik heb totaal verklote jeugd had, ben loop nu zelf vast" snapt U niet? Ik vertelde dus wel in grote lijnen wat er aan de hand was, maar voor details moet je mijn vertrouwen winnen en dan sta je als psycholoog of ambtenaar al 100-0 achter, door mijn ervaringen uit het verleden... Plus dat ambtenaren veel te veel op uiterlijk afgingen, nu maakt dat niet meer uit, nu is door het niet optreden, mijn hele lichaam kapot en door de erfelijke ziekte mijn gebit, omdat ik ook al jaren zorg ontloop, wegens geen vertrouwen in het Nederlandse zorgstelsel. Zeker gezien hoe ik afgepoeierd word voor erkenning en compensatie de afgelopen jaren.

Over compensatie van mijn schade heb ik lang nagedacht en ik doe nu eenmalig een voorstel van 3 miljoen Euro netto op mijn bankrekening, tevens wil ik het recht op WAO/WAJONG, behouden voor mijn huidziekte. Dit staat los hiervan en zou ik ook gehad hebben met een perfecte jeugd. Ik wil geen enkele kosten hebben en dat U zorg draagt voor de afdracht aan de belastingdienst. Mijn motivatie voor dit bedrag is dat mijn totale jeugd verwoest is, deze jaren krijg ik nooit meer terug. Voor de hoogte van het bedrag heb ik gekeken naar de zaak van Willem Oltmans. Ik heb nu al 30 jaar ellende door Jeugdzorg/De staat en ik heb levenslang door Jeugdzorg, dat staat vast. Mijn moeder, zusje en jeugd zijn weg. Mijn zaak is nog schrijnender dat die van Willem Oltmans, ik was namelijk kind. Ik heb zelf NIETS gedaan om te rechtvaardigen dat ik heb meegemaakt, wat ik heb meegemaakt. Geen controversieel stukje, geen majesteitsschennis, NIETS! 3 Miljoen euro is een goede deal in tegen stelling tot

de volledige schade na mijn leven zou worden opgemaakt, dus het bedrag lijkt hoog, maar is dit niet, in verhouding met de schadevergoeding aan de Dhr. Oltmans. De leerachterstand, de carrièreachterstand, zijn allemaal het gevolg van het falen van Jeugdzorg en als ik de 3 miljoen euro uit elkaar zet voor mezelf, mats ik U nog. Ik heb namelijk op eigen kracht tegen alle wind in, niet slecht verdient, maar aangezien mijn werkverleden in de IT is, had ik als HBO of universitair opgeleid persoon, makkelijk het dubbele verdient van wat ik heb gedaan.

Een klein rekenvoorbeeld:

- 43 jaar verloren inkomsten gerekend vanaf 25 jaar als afstudeerleeftijd tot pensioen op 67. 65000 euro per jaar als carrière gemiddelde, uitgaande van een baan als software engineer met HBO opleiding. Minus 32500 euro per jaar huidige verdien capaciteit is een verlies van minimaal 32500 euro per jaar, maakt iets minder dan 1.4 miljoen euro verloren inkomsten. Pas hier nog een inflatiecorrectie van zo'n 5% op toe dan komt U al gauw over de 2 miljoen euro. Dan zijn salarisschaalverhoging of verbetering van functie of ondernemer worden, nog niet eens mee berekend.

-Het verlies van mijn moeder, zusje, jeugd, het opgelopen trauma, daar is moeilijk een prijs aan te hangen, zeker als je het allemaal individueel moet prijzen en dat kan ik niet. Daarom het globale bedrag van 1 miljoen euro in mijn hoofd voor de immateriële schade, om het dan maar zo klinisch te noemen.

Ik mats U dus eigenlijk al enorm, want ik ben namelijk gewoon klaar, werken zit er gewoon niet meer in en als ik weer aan het werk kom zal het een baan zijn wat zelfs nog minder verdient, dan mijn bewezen verdien capaciteit. Meer is puur geluk, want het probleem zit hem niet in een baan krijgen, maar hem volhouden. Ik kan gewoon geen stress/druk meer aan. Maar omdat ik snel, zonder procedures en zonder verder trauma door het oprakelen van het verleden, deze zaak ook voor mijn levenskwaliteit en verwerking opgelost wil hebben doe ik U dit aanbod. Ik heb momenteel ook nog geen jurist aangetrokken. Over dit bedrag wil ik trouwens geen al te bizarre koehandel gaan bedrijven. Het is zoveel mogelijk onderbouwt, komt niet uit de lucht en op basis van mijn berekeningen doe ik een meer dan fair aanbod. Mocht U mij dwingen om een juridische procedure te starten, dan zal het gevraagde bedrag hoger zijn oa vanwege het nieuwe trauma, juridische kosten en ik zal iedere mogelijke verloren Euro op laten voeren in de berekening. Als U mij opnieuw traumatiseert, verwacht dan geen coulance.

Tevens ben ik bereid om eventueel door een onafhankelijke partij mij psychologisch te laten onderzoeken. Ik heb het namelijk opgegeven bij de gemeente om te hulp vragen na deze nooit gekregen te hebben. Ik wil deze hulp ook niet meer, want het is niet gemeend, te laat en dient alleen maar om uw eigen hagje in te dekken. Mijn vriendin probeert nu voor ons beiden financieel rond te komen en dat gaat moeilijk. Dus ik heb naast dat ik totaal geen vertrouwen meer heb in de Nederlandse GGZ, het ook niet nodig gevonden om 375 euro aan eigen risico op te maken, om bevestigd te krijgen wat ik toch al weet. Ik weet ook dat je er verdomde weinig aan kan doen, de enige die mij een beetje begrijpen zijn bevriende getraumatiseerde arbeidsongeschikte soldaten. Wilt U die bevestiging wel, dan ben ik bereid mij op uw kosten te laten onderzoeken, zo dicht mogelijk bij huis. Het praten over het verleden zal namelijk een dermate zware belasting zijn, dat geen zin heb om te rijden, of een uur in te trein te zitten.

Als enige tegenprestatie ben ik bereid een publicatieverbod te tekenen als U nu met mij akkoord gaat. Ik heb nog geen boek geschreven, maar ik heb wel over de jaren de notities ervoor gemaakt, ook om dingen van mezelf af te schrijven en ze voor mezelf in juiste chronologische volgorde te onthouden. In 14 jaar kan namelijk een hoop gebeuren, een hele hoop... Inmiddels ben ik wel deze notities aan het verwerken voor een manuscript. Ik ben dit bereid omdat onze zaak relatief oud is en enkele zaken door U ondervangen zijn en de rest dat hoort U dan wel van mijzelf, of komt bij uw dossierstudies wel omhoog. Het betreft namelijk voor hoe personen het beleid uitvoeren, dan sec het beleid. Het beleid zou alleen kunnen worden aangepast om te verzekeren dat mensen doen wat ze MOETEN doen, iets wat 14 jaar lang niet gebeurd is bij ons. En deze mensen hebben nog wel een baan, pensioen en hun gezin, is dat eerlijk? Ik heb namelijk NIETS meer. door U/hun. Het zijn namelijk wel systeemfouten als ze 14 jaar lang duren. Daar kunt U dan de restlessen van leren. Zelf geef ik toe dat een boek veel negatieve pers zou opleveren, die niet per definitie effectief is om van fouten te leren. Het punt is alleen wel dat zo'n boek wel goed zou verkopen en persaanvragen oplevert. Misschien zelfs wel een biografische tv-serie, ik heb voldoende stof en meegemaakt. Ik moet per slot van rekening wel geld verdienen en met gewoon werken lukt het me ook niet. Mochten wij niet makkelijk tot een vergelijk komen, dan zal ik sowieso mijn verhaal gaan publiceren, want ik zal mijn jurist ook moeten betalen, om mijn recht halen. Ik wil niemand chanteren, maar ik ga niet meer mijn eigen belang op de laatste plaats zetten, het word tijd dat ik voor mezelf en mijn zusje en moeder opkom.

Misschien zou ik na erkenning van uw fouten en compensatie, in dienst kunnen komen bij U als cursusleider, dan heb ik een baan en kan ik leren waar zorgmedewerkers op moeten letten. De "verborgen signalen", want ook gezinnen van betere komaf hebben problemen, we kunnen ze alleen beter verhullen. Het mooie is dan, dat ik een baan heb en ook geen WAO hoeft aan te vragen.

Het enige immateriële wat ik van U wil vragen, is geen excuses, dit moet U zelf willen en uit uw zelf komen. Niet omdat ik er om vraag. Het enige waar ik om wil vragen is dat ik geen "slechte ouder aantekening" krijg in de dossiers van mijn toekomstige kinderen. Dit omdat ik niet wil dat mijn kinderen naar het consultatiebureau gaan of naar de schooldokter. Wij zullen deze bezoeken, met dezelfde frequentie doen bij de huisarts. Ik wil mijn gezin zo min mogelijk met het JGZ in contact hebben, aangezien zij mijn zusje en indirect mijn moeder naar mijn mening vermoord hebben. Mijn vriendin support deze beslissing, want zij werkt fulltime en kan geen tijd vrijmaken om ipv mij te gaan. Daarnaast heeft zij ook geen positieve mening meer over het JGZ na mijn ervaringen. U mag een andere aantekening in het dossier zetten, zolang het maar niet negatief staat voor mij of mijn vriendin als ouder. Het JGZ het zijn controle bevoegdheid mijn part voor mijn gezin verloren, wat U doet bij mijn kinderen hun gezin moet U zelf weten, maar ik onttrek mij volledig van het JGZ.

Ik geef U zeven werkdagen vanaf de dag dat U deze mail ontvangt om een antwoord te formuleren. Mocht U meer informatie wensen, dan wil ik die op uw verzoek doen toekomen. Praten zie ik geen oplossing meer in, alleen als U een uitleg of excuses wilt maken bij mijn compensatie. Ik wil wel vertellen, maar puur in de vorm van een monoloog. Ik ga mij niet laten afbekken door "experts" die defacto tot dezelfde beroepsgroep die mijn gezin vermoord hebben... Tevens eis ik dat de volledige afwikkeling binnen 6 maanden is afgerond,

hierna kan ik (tijdelijk) 1 zijdig het aanbod van publicatieverbod van tafel halen, als ik het gevoel heb dat ik bewust tegengewerkt word zonder reden.

Maar dames en heren ambtenaren, laat het grote afschuiven, zorgplicht en verantwoordelijkheid ontwijken, maar weer beginnen.... Want U bent vast niet verantwoordelijk... En nee ik ga niet meer smeken bij gemeentes om mij vervolgens door een MBO opgeleide ambtenaar op pedant toontje te laten vertellen hoe het zit. De staat heeft gewoon mijn gezin vermoord en dit is door de gemeente Bussum en Hilversum nooit serieus genomen. Kijken of U het voor elkaar krijgt om mijn dedain naar ambtenaren en de overheid, omgevormd krijgt, naar pure haat of dat er eindelijk ook nog iets menselijks in de overheid zit.

bijlagen:

- A - Afwijzing aansprakelijkheid Jeugdzorg Nederland
- B - Afwijzing aansprakelijkheid Gemeente

Bijlage A:

Jeugdzorg Info <Info@jeugdzorgnederland.nl>
do 15-2, 04:37

Wij hebben uw bericht in goede orde ontvangen.
Jeugdzorg Nederland is een branchevereniging voor voor jeugdzorg. Wij behartigen collectieve belangen van de aangesloten leden en verrichten activiteiten op het gebied van lobbywerkzaamheden, CAO-onderhandelingen e.d. Wij zijn geen hoofdkantoor van de jeugdzorg en houden ons niet bezig met jeugdhulp.
Om die reden kunnen wij uw vraag niet in behandeling nemen.

Als u niet tevreden bent over de jeugdhulp die geboden is, kunt u contact opnemen met de klachtencommissie van deze zorgaanbieder (Jeugdzorg Eemnes).
Ook is het mogelijk een onafhankelijke vertrouwenspersoon te raadplegen als u moeilijkheden heeft met jeugdhulp. Zie hiervoor <http://www.akj.nl> of bel 088 555 1000.

In verband met de Wet bescherming persoonsgegevens worden uw gegevens verwijderd.
Ik hoop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd en wens u veel sterkte toe.

Met vriendelijke groet,

aanwezig: ma, di, do
bezoekadres Newtonlaan 115 | 3584 BH Utrecht
postadres Postbus 85011 | 3508 AA Utrecht
www.jeugzorgnederland.nl

Bijlage B:

----- Forwarded message -----

From: Teampost.AVB.personenschade@achmea.nl

<Teampost.AVB.personenschade@achmea.nl>

Date: wo 27 jun. 2018 16:05

Subject: aansprakelijkstelling

Geachte heer van Bommel,

Inmiddels is duidelijk geworden dat u de belangen van [redacted] behartigt. Allereerst moeten wij u onze excuses aanbieden voor de late reactie van onze kant.

Wij hebben de aansprakelijkstelling van [redacted] besproken met de gemeente. [redacted] heeft met zijn mail van 13 februari 2018, onder andere, onze verzekerde, de gemeente [redacted], aansprakelijk gesteld.

[redacted] beschrijft uitgebreid hetgeen er allemaal gedurende een reeks van jaren in het gezin is gebeurd.

Gedurende die periode was de gemeente echter niet verantwoordelijk voor de organisatie en uitvoering van de jeugdzorg.

Tot 2015 was de provincie Utrecht, op grond van het bepaalde in de Wet op de jeugdzorg, belast met de uitvoering van wettelijke taken op het terrein van de jeugdzorg in [redacted].

De gemeente [redacted] is pas verantwoordelijk geworden voor de jeugdzorg na het in werking treden van de Jeugdwet op 1 januari 2015.

Noch de gemeente [redacted], noch het bureau Jeugdzorg [redacted] zijn aan te merken als rechtsopvolger van de instanties die de zus en moeder van [redacted] hebben begeleid.

De gemeente kan dan ook niet op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijk worden gehouden voor mogelijk onrechtmatig handelen dan wel nalaten voor wat betreft het verlenen van (jeugd) zorg aan [redacted].

De gemeente kan ook niet de gestelde aansprakelijkheid erkennen en kan dus ook niet tot vergoeding van enige schade overgaan.

Wij nemen aan u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Om de schade te behandelen verwerken wij uw persoonsgegevens.

Wij doen dat heel zorgvuldig. Wilt u hierover meer informatie? Kijk dan op onze website onderaan in het Privacy Statement

<https://www.centraalbeheer.nl/over-ons/Paginas/privacy-en-cookie-statement.aspx>.

Daar kunt u het rustig nalezen.

Met vriendelijke groet,

Laan van Malkenschoten 20 | 7333 NP Apeldoorn
Postbus 700 | 7300 HZ Apeldoorn
T (055) 579 3447
teampost.avb.personenschade@achmea.nl
vrijdagmiddag niet aanwezig

Achmea Schadeverzekeringen N.V. is statutair gevestigd in Apeldoorn, KvK-nummer 08053410

Centraal Beheer is een handelsnaam van Achmea Schadeverzekeringen N.V., [K.v.K.nr.](#) 08053410, Achmea Pensioen- en Levensverzekeringen N.V., [K.v.K.nr.](#) 08077009, beide statutair gevestigd in Apeldoorn en Achmea Bank N.V., statutair gevestigd in Den Haag, [K.v.K.nr.](#) 27154399. Achmea Bank N.V. heeft een bankvergunning van De Nederlandsche Bank en is opgenomen in het register bij de Autoriteit Financiële Markten nr. 12000011.

*****DISCLAIMER*****

De informatie in dit bericht is vertrouwelijk. Het is daarom niet toegestaan dat u deze informatie openbaar maakt, vermenigvuldigt of verspreidt, tenzij de verzender aangeeft dat dit wel is toegestaan. Als dit e-mailbericht niet voor u bestemd is, vragen wij u vriendelijk maar dringend om het bericht en kopieën daarvan te vernietigen. Dit bericht is gecontroleerd op bekende virussen. Helaas kunnen wij niet garanderen dat het bericht dat u ontvangt volledig en tijdig verzonden is, of tijdig ontvangen wordt en vrij is van virussen of aantasting door derden.

Per e-mail verzonden aan: tcvanes@outlook.com

DATUM	30 augustus 2018	TEAM	KCK
NUMMER	81D9A589	REFERENTIE	G.P. Andela
UW BRIEF VAN	10-08-2018	DOORKIESNUMMER	-
UW NUMMER		E-MAILADRES	georg-pieter.andela@provincie-utrecht.nl
BIJLAGE	geen	ONDERWERP	Reactie op uw schrijven d.d. 10-08-2018

Geacht

Op 10 augustus jl. heeft u een e-mail verzonden aan de provincie Utrecht met als onderwerp "Aansprakelijkstelling verzaking zorgplicht jeugdzorg met schadeclaim 3 miljoen euro". Op 14 augustus jl. heeft u een ontvangstbevestiging daarvan ontvangen. Daarin is opgenomen dat een nadere reactie op uw schrijven later zou volgen.

Inmiddels is kennis genomen van uw schrijven. Daarin vordert u onder meer vergoeding van immateriële schade en gedeerde inkomsten. De gronden die u daaraan ten grondslag legt kunnen niet leiden tot aansprakelijkheid van de provincie Utrecht voor de door u gestelde schade. Onder meer het relevante wettelijke kader en het moment in tijd van de geschetste situatie verhinderen dat. Het provinciebestuur zal daarom niet ingaan op uw voorstel om een bedrag ad € 3.000.000,- te voldoen ter compensatie van de door u gestelde schade.

Ten slotte bevat uw schrijven de volgende passages:

"In mijn 10 jaar strijd voor erkenning en compensatie ben ik zo vaak afgepoeierd door ambtenaren, dat ik niet kan uitsluiten dat er een fase gaat komen dat ik tot agressie over ga."

"...ook ik zal vast ergens een keer mijn grens hebben."

"Als me nog 1 keer op een pedant toontje door een iemand word verteld wat er in een boekje staat, ben ik echt bang dat mijn stoppen doorslaan..."

Ik verzoek u dergelijke uitingen achterwege te laten. Zij kunnen dreigend overkomen en zijn mogelijk strafbaar.

Met hoogachting,
de commissaris van de Koning
in de provincie Utrecht,
namens deze,

B. Thomas
Chef kabinet commissaris van de Koning